

- 2) Indien één of beide vragen bevestigend wordt of worden beantwoord, verzet datzelfde kader zich dan tegen regularisatie achteraf, in dier voege dat alsnog op het certificaat kan worden afgeschreven en op basis daarvan alsnog tot uitbetaling van de restitutie, c.q. vrijgave van de gestelde zekerheid, kan worden overgegaan?
- 3) Indien ook vraag 2 bevestigend wordt beantwoord, is datzelfde kader dan ongeldig voor zover er niet in wordt voorzien om in een geval als het onderhavige waarin één dag te vroeg is gebruik gemaakt van een certificaat, restitutie uit te betalen c.q. vrijgave van de gestelde zekerheid te verlenen?

- (¹) Verordening (EG) nr. 1234/2007 van de Raad van 22 oktober 2007 houdende een gemeenschappelijke ordening van de landbouwmarkten en specifieke bepalingen voor een aantal landbouwproducten (Integrale-GMO-verordening) (PB L 299, blz. 1).
- (²) Verordening (EG) nr. 376/2008 van de Commissie van 23 april 2008 houdende gemeenschappelijke uitvoeringsbepalingen inzake het stelsel van invoer-, uitvoer- en voorfixatiecertificaten voor landbouwproducten (Gecodificeerde versie) (PB L 114, blz. 3).
- (³) Verordening (EG) nr. 382/2008 van de Commissie van 21 april 2008 houdende uitvoeringsbepalingen voor de invoer- en uitvoercertificatenregeling in de sector rundvlees (Herschikking) (PB L 115, blz. 10).
- (⁴) Verordening (EG) nr. 612/2009 van de Commissie van 7 juli 2009 houdende gemeenschappelijke uitvoeringsbepalingen van het stelsel van restituties bij uitvoer voor landbouwproducten (Herschikking) (PB L 186, blz. 1).

Hogere voorziening ingesteld op 11 juli 2013 door de Raad van de Europese Unie tegen het arrest van het Gerecht (Tweede kamer) van 30 april 2013 in zaak T-304/11, Alumina d.o.o./Raad en Commissie

(Zaak C-393/13 P)

(2013/C 274/17)

Procestaal: Frans

Partijen

Rekwirant: Raad van de Europese Unie (vertegenwoordigers: J.-P. Hix, gemachtigde, en G. Berrisch, Rechtsanwalt)

Andere partijen in de procedure: Alumina d.o.o., Europese Commissie

Conclusies

Rekwirant verzoekt het Hof:

- het bestreden arrest te vernietigen;
- het beroep te verwerpen;
- verzoekster in eerste aanleg te verwijzen in de kosten van de hogere voorziening en van de procedure voor het Gerecht.

Middelen en voornaamste argumenten

De Raad voert één enkel middel aan ter onderbouwing van zijn hogere voorziening tegen het arrest van het Gerecht van 30 april 2013 in zaak T-304/11, waarbij het Gerecht uitvoeringsverordening (EU) nr. 464/2011 van de Raad van 11 mei 2011 tot instelling van een definitief antidumpingrecht en tot definitieve inning van het voorlopige recht op zeoliet A-poeder van oorsprong uit Bosnië en Herzegovina (¹), nietig heeft verklaard.

De Raad verwijt het Gerecht het begrip „verkoop die in het kader van normale handelstransacties hebben plaatsgevonden”, in de zin van artikel 2, leden 1 en 6, van de basisverordening (²), onjuist te hebben uitgelegd. Inzonderheid is de Raad van mening dat verkopen in het kader van „normale handelstransacties” kunnen zijn verricht, zelfs indien de verkoper zijn verkoopprijs heeft verhoogd met een risicopremie voor hij geval hij niet of tardief zou worden betaald.

Volgens de Raad is de tegengestelde uitlegging die door het Gerecht is gehanteerd, bovendien onverenigbaar met het rechtszekerheidsbeginsel.

(¹) PB L 125, blz. 1.

(²) Verordening (EG) nr. 1225/2009 van de Raad van 30 november 2009 betreffende beschermende maatregelen tegen invoer met dumping uit landen die geen lid zijn van de Europese Gemeenschap (PB L 343, blz. 51).

Beroep ingesteld op 12 juli 2013 — Europese Commissie/Koninkrijk België

(Zaak C-395/13)

(2013/C 274/18)

Procestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: O. Beynet en E. Manhaeve, gemachtigden)

Verwerende partij: Koninkrijk België

Conclusies

- vaststellen dat het Koninkrijk België, door de opvang en de behandeling van het stedelijk afvalwater van 57 agglomeraties met 2 000 tot 10 000 inwonerequivalenten niet te verzekeren, zijn verplichtingen overeenkomstig de artikelen 3 en 4 van richtlijn 91/271/EEG van de Raad van 21 mei 1991 inzake de behandeling van stedelijk afvalwater ⁽¹⁾ heeft geschonden;
- het Koninkrijk België verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Met haar beroep verwijt de Commissie het Koninkrijk België in zevenenvijftig agglomeraties richtlijn 91/271/EEG van de Raad van 21 mei 1991 inzake de behandeling van stedelijk afvalwater niet naar behoren te hebben uitgevoerd.

Overeenkomstig de artikelen 3, lid 1, en 4, lid 1, van richtlijn 91/271/EEG moesten agglomeraties met 2 000 tot 10 000 inwonerequivalenten (IE) uiterlijk op 31 december 2005 voorzien zijn van opvangsystemen.

Wat de verplichtingen inzake de behandeling van stedelijk afvalwater betreft, zijn de lidstaten op grond van artikel 4, lid 1, van de richtlijn gehouden om erop toe te zien dat afvalwater dat in de opvangsystemen terechtkomt vóór lozing aan een secundaire behandeling of een gelijkwaardig proces wordt onderworpen.

Tot slot kan op grond van de in bijlage I, punt D, bij de richtlijn neergelegde controleprocedures worden nagegaan of de lozingen door zuiveringsinstallaties voor stedelijk afvalwater in overeenstemming zijn met de voorschriften van de richtlijn inzake de lozing van afvalwater.

⁽¹⁾ PB L 135, blz. 40.

Hogere voorziening ingesteld op 15 juli 2013 door Simone Gbagbo tegen het arrest van het Gerecht (Vijfde kamer) van 25 april 2013 in zaak T-119/11, Gbagbo/Raad

(Zaak C-397/13 P)

(2013/C 274/19)

Proceestaal: Frans

Partijen

Rekwirante: Simone Gbagbo (vertegenwoordigers: J.-C. Tchikaya, advocaat)

Andere partijen in de procedure: Raad van de Europese Unie, Europese Commissie, Republiek Ivoorkust

Conclusies

- de hogere voorziening van Simone Gbagbo ontvankelijk en gegrond verklaren;
- het bestreden arrest vernietigen;

— besluit 2011/18/GBVB van de Raad van 14 januari 2011 tot wijziging van besluit 2010/656/GBVB van de Raad ⁽¹⁾ en verordening (EU) nr. 25/2011 van de Raad van 14 januari 2011 tot wijziging van verordening (EG) nr. 560/2005, besluit 2011/221 en verordening (EU) nr. 330/2011 van de Raad van 6 april 2011 tot instelling van beperkende maatregelen tegen bepaalde personen en entiteiten in verband met de situatie in Ivoorkust ⁽²⁾ nietig verklaren, voor zover zij verzoekster betreffen;

— de Raad verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar hogere voorziening voert verzoekster twee middelen aan.

Ten eerste verwijt verzoekster aan het Gerecht dat het haar middel betreffende niet-nakoming van de motiveringsplicht heeft verworpen. Verzoekster verwijt het Gerecht namelijk, te hebben geoordeeld dat de Raad voldoende aanwijzingen had verstrekt, terwijl het bestreden besluit uitsluitend op de hoedanigheid van mevrouw Gbagbo als „voorzitster van de fractie FPI in het nationaal parlement” berust.

Ten tweede is verzoekster van mening dat het Gerecht de feiten kennelijk onjuist heeft beoordeeld. De feiten van belemmering van de weg naar vrede en verzoening en openlijk aanzetten tot haat en geweld zijn volgens haar materieel onjuist en niet door bewijzen gestaafd.

⁽¹⁾ PB L 11, blz. 36.

⁽²⁾ PB L 11, blz. 10.